

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 153/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rzecznik Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Komorniczej podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>- niewłaściwej wykładni norm art. 773¹ § 1 i 2 k.p.c.,</p> <p>- niezasadnym ograniczeniu zakresu podjętych ocen poprzez brak ich odniesienia do zachowań obwinionej polegających na naruszeniu powagi i godności urzędu albo innym uchybieniu zasadom etyki zawodowej w związku z naruszeniem zasad wyrażonych w § 6 ust. 1, § 14 pkt 1 i § 15 w zw. z § 2 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego,</p> <p>co z kolei – w świetle ustalonych faktów i zgromadzonych dowodów – doprowadziło do błędnego wniosku, że obwiniona nie popełniła zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych, wskazanych we wniosku o ukaranie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut okazał się zasadny.</p>			

Na wstępie jednak, dla wyczyszczenia przedpola, zauważyć należy, że zarówno Komisja Dyscyplinarna w wydanym orzeczeniu oraz jego uzasadnieniu, jak i Rzecznik Dyscyplinarny we wniosku o ukaranie i odwołaniu, posługują się określeniami, z których wynika, że obwiniona stanęła pod zarzutem popełnienia dwóch pozostających w zbiegu realnym przewinień dyscyplinarnych. Tymczasem wnikliwa analiza samego wniosku, jak i zachowania obwinionej, które stało się podstawą działań dyscyplinarnych, nie pozostawia wątpliwości, iż w rzeczywistości zarzucono jej jeden czyn polegający na „zaniechaniu w okresie od (...) r. przekazania akt egzekucyjnych właściwemu komornikowi”. Pamiętać należy, że czyn zabroniony, stanowiący przewinienie dyscyplinarne, jest zachowaniem, które może polegać na

działaniu lub zaniechaniu. To działanie lub zaniechanie może mieć charakter „chwilowy”, tj. być popełnione w dość zwartym odcinku czasowym (np. w jednym dniu) albo przybrać postać zachowania rozciągniętego w czasie, w tym może polegać na utrzymywaniu stanu bezprawnego (przewinienie trwale).

Idąc dalej, zgodnie z art. 223 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych z dnia 22 marca 2018 r., w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie do odpowiedzialności dyscyplinarnej komornika stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów I–III Kodeksu karnego. W myśl art. 11 § 1 k.k., znajdującego się w rozdziale I Kodeksu karnego, ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Na gruncie cytowanej ustawy o komornikach, kierując się klauzulą odpowiedniego stosowania, oznacza to, iż ten sam czyn

może stanowić tylko jedno przewinienie dyscyplinarne. Z tej zasady jednoznacznie wynika, że nie można niejako „mnożyć” przewinień dyscyplinarnych tylko dlatego, że jednym czynem (działaniem lub zaniechaniem) obwiniony spowodował dwa lub więcej skutków, naruszył dwa lub więcej dóbr chronionych prawem, czy naruszył dwie lub więcej norm prawnych (dwie lub więcej zasad etyki). Jeżeli u źródeł będzie tylko jeden czyn, to może on stanowić tylko jedno przewinienie dyscyplinarne, a gdy jednocześnie zachowanie to (działanie lub zaniechanie) będzie wyczerpywało znamiona przewinień dyscyplinarnych opisanych w dwóch lub więcej przepisach, tj. w różnych punktach art. 222 ustawy o komornikach, to prawidłowe postąpienie polega na przyjęciu kumulatywnej kwalifikacji, a nie

na zarzucaniu dwóch
lub więcej
przewinień
dyscyplinarnych.

Należy zatem w
kwalifikacji prawnej
takiego czynu
wskazać wszystkie
zbiegające się
przepisy, bo chodzi
tu właśnie o zbieg
przepisów, a nie
o zbieg czynów.
Potwierdzeniem tej
konstatacji jest
reguła wyrażona w
art. 11 § 2
k.k., która znajduje
odpowiednie
zastosowanie na
tle ustawy o
komornikach.

Jak już to
zaznaczono, w
niniejszej sprawie
de facto zachowanie
obwinionej
stanowiło jeden
czyn polegający na
zaniechaniu, który
we wniosku o
ukaranie winien
być zakwalifikowany
kumulatywnie –
z przywołaniem
na końcu tej
kwalifikacji art. 11 §
2 k.k.

Warto zauważyć, że
granic oskarżenia
nie wyznacza ani
opis czynu, ani
przyjęta we wniosku
o ukaranie
kwalifikacja prawna,
lecz zdarzenie
historyczne, na
którym wniosek

ten się opiera.
Niewątpliwie
Komisja
Dyscyplinarna
winna traktować
zarzucone
obwinionej
zachowanie jako
jeden czyn,
podlegający
kumulatywnej
kwalifikacji, zgodnie
z przedstawioną
wyżej argumentacją.

Kolejnym
problemem,
wymagającym
rozstrzygnięcia
przed przejściem
do merytorycznego
odniesienia się do
zapadłego
orzeczenia, jest
kwestia
intertemporalna.
Otóż, zaniechanie
obwinionej
rozpoczęło się w
dniu (...) r.,
tj. w czasie
obowiązania
ustawy o
komornikach
sądowych i egzekucji
z dnia (...) r.,
tj. po wejściu w
życie w dniu(...)
r. o komornikach
sądowych. Powstaje
zatem pytanie na
gruncie, której z tych
ustaw winna być
oceniana
odpowiedzialność
obwinionej, a w
pewnym zakresie ma
to istotne znaczenie
w niniejszej sprawie.
Chodzi o to, że

zgodnie z art. 71 pkt 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 r., komornik odpowiadał za „rażącą obrazę przepisów prawa”, co wchodziłoby w grę tylko wtedy, gdyby poza samą łatwością dostrzegalności tego naruszenia („na pierwszy rzut oka”) prowadziło ono do narażenia na szwank praw i interesów stron (uczestników postępowania) albo do wyrządzenia szkody będącej następstwem zapadłych niezgodnie z prawem decyzji lub działań komornika. Natomiast, zgodnie z art. 222 pkt 11 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, komornik odpowiada za „rażącą lub uporczywą obrazę przepisów prawa”. Jest to zatem alternatywa rozłączna i dla wypełnienia znamion tego przewinienia dyscyplinarnego wystarczające jest wykazanie sprawcy choćby jednego z

pozostających w alternatywie zachowań. W realiach przedmiotowej sprawy ma to znaczenie, ponieważ przyjmując, że brak przekazania akt właściwemu komornikowi nie spowodował żadnych negatywnych skutków, w wyżej przedstawionym rozumieniu, a zatem nie stanowił „rażącej obrazy przepisów prawa”, nie byłoby możliwe przyjęcie kwalifikacji z art. z 71 pkt 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 r., przy czym ustawa ta nie przewidywała „uporczywego naruszenia przepisów prawa”, jako samodzielnej podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej. Z kolei ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, taki rodzaj przewinienia dyscyplinarnego przewiduje. Nabiera to szczególnego znaczenia, gdy weźmie się pod uwagę to, że obwiniona nie przekazywała akt przez 5 miesięcy i 20

dni. W tym miejscu stwierdzić należy, że choć ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji nie przewidywała odrębnego rodzaju przewinienia dyscyplinarnego polegającego na „uporczywym naruszeniu przepisów prawa”, to takie zachowanie z całą pewnością mogło być zakwalifikowane z art. 71 pkt 1 lub pkt 5 tejże ustawy. Nie można więc przyjąć, że na gruncie tej ostatniej ustawy „uporczywe naruszenie przepisów prawa” przez komornika nie stanowiło przewinienia dyscyplinarnego.

Rozważając poruszoną kwestię, zasadnym jest odwołanie się do umieszczonego w rozdziale I Kodeksu karnego art. 4 § 1 (znajdującego zastosowanie w omawianym przypadku zgodnie z art. 223 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych), który stanowi, że „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w

czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Przepis ten zawiera regulację tzw. prawa intertemporalnego (międzyczasowego). Rozstrzyga, która z ustaw winna być stosowana w sytuacji, gdy w momencie orzekania obowiązuje inna ustawa, aniżeli w czasie popełnienia przestępstwa. Zasadą jest stosowanie ustawy nowej, ale prymat uzyskuje ustawa obowiązująca poprzednio, jeżeli jest dla sprawcy względniejsza. Nasuwa się więc pytanie, którą z ustaw należy zastosować, jeżeli sprawca, popełniając przewinienie rozciągnięte w czasie, rozpoczął swoją działalność pod rządami ustawy, która w chwili orzekania już nie obowiązywała, ponieważ zastąpiła ją „nowa” ustawa? Poszukując odpowiedzi na to pytanie można

przyjąć, co najmniej trzy rozwiązania. Pierwsze polegające na tym, że czyn rozciągnięty w czasie winien być podzielony w taki sposób, aby oddzielnie osądzić zachowania popełnione w trakcie obowiązywania „dawnej” ustawy oraz oddzielnie zachowania popełnione pod reżimem ustawy „nowej”. W efekcie skutkowałoby to przyjęciem zbiegu realnego. To rozwiązanie należy odrzucić. Wszak w omawianej sytuacji mamy do czynienia z jednym czynem, który pod względem odpowiedzialności dyscyplinarnej sprawcy, stanowi nierozzerwalną całość. Takie rozwiązanie trudno byłoby też zaakceptować pod względem skutków procesowych. Obwiniony zostałby przecież dwukrotnie skazany za ten sam czyn, co pozostawałoby w sprzeczności z regułą wyrażoną w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Drugi wariant polegałby na zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i wyborze tej z ustaw, która byłaby dla sprawcy

względniejsza, choć część zachowań byłaby zrealizowana pod rządami ustawy przewidującej surowszą odpowiedzialność. I to rozwiązanie nie wydaje się najlepsze, gdyż w sposób nieuzasadniony premiowałoby sprawcę (zob. A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. I, Gdańsk 1999, s. 181.) Za najlepsze należy uznać trzecie rozwiązanie. Jest też dominującym w orzecznictwie i piśmiennictwie w sprawach karnych, które jest dość bliskie odpowiedzialności dyscyplinarnej, jako mającej charakter represyjny. Najlepszy wyraz tego rozwiązania dał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 listopada 2016 r., III KK 273/16 (LEX nr 2151432), stwierdzając, że w razie zmiany ustawy w trakcie realizacji czynu ciągłego [a zatem rozciągniętego w czasie – przypis Sądu Apelacyjnego] w sytuacji, gdy pierwsze zachowanie objęte tym czynem popełnione zostało w trakcie

obowiązywania ustawy starej, a ostatnie zachowanie popełnione zostało po zmianie ustawy, należy uznać, że czyn ciągle popełniony został pod rządami ustawy nowej. Oznacza to, że w takim wypadku reguła z art. 4 § 1 k.k. nie znajdzie zastosowania.

Obowiązkiem organu procesowego będzie stosowanie przepisów ustawy nowej niezależnie od tego, czy ustawa bądź ustawy obowiązujące we wcześniejszej fazie realizacji czynu rozciągniętego w czasie, byłyby dla sprawcy względniejsze. Takie stanowisko Sąd Najwyższy zajmował także w okresie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r., np. w wyroku z dnia 7 maja 1976 r., II KR 69/76 (OSN Prok. Gen. 1976, nr 11 – 12, poz. 95). Pogląd ten znalazł też uznanie wśród przedstawicieli nauki prawa karnego (zob. A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. I, Gdańsk 1999, s. 181.; P. Kardas, [w:] W. Wróbel i A. Zoll (red.), Kodeks

karny. Część ogólna,
t. I. Komentarz do
art. 1 – 52, Warszawa
2016, s. 250).

Po tym wstępie należy
przejsć do odwołania
Rzecznika
Dyscyplinarnego.

Po pierwsze, ma
rację skarżący, że
art. 773¹ § 2
k.p.c., przy zbiegu
egzekucji, nakazuje
komornikowi
sądowemu, który
później wszczął
egzekucję
niezwłocznie
przekazać sprawę
komornikowi, który
pierwszy wszczął
egzekucję. Przepis
w swej wymowie
jest jednoznaczny.
Całkowicie
nieprzekonujące są
sugestie Komisji
Dyscyplinarnej, że
zaniechanie
obwinionej było
usprawiedliwione,
ponieważ w ogóle
nie doszło do
zbiegu egzekucji.
Słusznie zwrócił
uwagę skarżący,
że z uzasadnienia
zaskarżonego
orzeczenia wynika,
iż Komisja
Dyscyplinarna
uznał, że warunkiem
powstania
rzeczonego zbiegu
jest realna
skuteczność
dokonanego zajęcia,
rozumiana jako

możliwość
uzyskiwania
potrąceń. Pogląd ten
nie znajduje oparcia
w treści art. 773¹ §
2 k.p.c. Jak trafnie
wywodzi Rzecznik
Dyscyplinarny, zbieg
egzekucji może
zachodzić do rzeczy,
wierzytelności lub
praw. W świetle
wymienionego
przepisu,
wystarczającym
warunkiem
uregulowanego w
nim zbiegu jest
dokonanie zajęć
przez co najmniej
dwa organy
egzekucyjne w
stosunku do
przysługującego
dłużnikowi tego
samego składnika
jego majątku. Taka
zaś sytuacja
wystąpiła w
niniejszej sprawie.
Dla zaistnienia
zbiegu egzekucji,
rodzącego
obowiązek
przekazania sprawy,
bez znaczenia
pozostaje to, czy
w danym przypadku
istnieje, czy też nie
istnieje możliwość
uzyskiwania
potrąceń.
Odwołujący
zasadnie powołał
się na treść art.
890 § 1 k.p.c.,
z którego wynika,
iż w przypadku
zajęć rachunków

bankowych zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia bankowi zawiadomienia i zajęcie to, co istotne, obejmuje także kwoty, które zostaną wpłacone na rachunek po dokonaniu zajęcia, czyli w przeszłości. Tak samo w przypadku zajęcia wierzytelności, zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi i obejmuje, _____ w przypadku sum płatnych periodycznie, również wypłaty przyszłe (art. 900 § 2 k.p.c.). Z przedstawionych przykładów wynika jednoznacznie, że zajęcie dotyczy też należności przyszłych. Dlatego też stanowisko Komisji Dyscyplinarnej nie zasługuje na uznanie, gdyż w rzeczywistości wypacza sens i cel unormowania art. 773¹ § 2 k.p.c.

Po drugie, przyznać trzeba rację Rzecznikowi Dyscyplinarnemu, że przedmiotowe zaniechanie obwinionej

stanowiło co najmniej naruszenie art. 25 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych oraz § 6 pkt 1, § 14 pkt 1 i § 15 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego – co oznacza wyczerpanie znamion przewinienia dyscyplinarnego z art. 222 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych. Wynika to wprost z treści tych regulacji i jest niejako konsekwencją naruszenia art. 773¹ § 2 k.p.c. Art. 25 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych stanowi, że komornik jest obowiązany postępować zgodnie z przepisami prawa, złożonym ślubowaniem i zasadami etyki zawodowej. Konieczność przestrzegania przez komornika przepisów prawa wynika również z § 6 pkt 1 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Nadto, zgodnie z § 14 pkt 1 tegoż Kodeksu, komornik

obowiązany jest troszczyć się o sprawność, szybkość i rzetelność podejmowanych czynności egzekucyjnych, a w myśl § 15, w przypadku skierowania egzekucji do tego samego składnika majątku dłużnika przez dwóch lub więcej komorników, naganne jest nieprzekazywanie akt spraw egzekucyjnych komornikowi właściwemu do dalszego prowadzenia postępowania bądź przekazywanie ich z nieuzasadnionym opóźnieniem.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że uniewinnienie obwinionej nie było prawidłowe, gdyż wyczerpała ona swoim zachowaniem znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Wniosek

Wniosek o uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Komorniczej w W. do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ zasadny okazał się zarzut podniesiony w odwołaniu Rzecznika Dyscyplinarnego, o czym była mowa wyżej. Nadto, zgodnie z regułą ne peius, wyrażoną art. 454 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny nie mógł zmienić zaskarżonego orzeczenia i skazać obwinionej, lecz, na skutek zajętego stanowiska, był zobligowany do postąpienia, o które wnioskował skarżący.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

ROZSTRZYGNIĘCIE

5.
**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.15.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Konieczność uchylenia orzeczenia, którym w pierwszej instancji obwiniona została uniewinniona od popęlnienia zarzuczonego jej przewinienia dyscyplinarnego.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

Powody uchylenia zaskarżonego orzeczenia zostały omówione przy okazji odniesienia się do zarzutu podniesionego w odwołaniu Rzecznika Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Komorniczej i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie ich w tym miejscu. Podkreślić jednak należy to, że zgodnie ze stosowanym odpowiednio przepisem art. 454 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy nie może skazać obwinionego, który został uniewinniony w pierwszej instancji. Dlatego też, w myśl art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., niezbędne było uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej do ponownego rozpoznania.

0.15.3.2.
Zapratrywania
prawne i
wskazania co do
dalszego
postępowania

<p>Rozpoznając sprawę ponownie, Komisja Dyscyplinarna przy Krajowej Radzie Komorniczej winna przeprowadzić wnikliwe postępowanie dowodowe, a następnie ocenić zebrane dowody zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. – mając oczywiście na względzie poczynione wyżej uwagi Sądu Apelacyjnego, tak aby nie powtórzyć uchybień, które stały się podstawą uchylecia zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

I. P. G. N. H. K.

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Rzecznik Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Komorniczej.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzuconego jej w wniosku o ukaranie przewinienia dyscyplinarnego.
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana